

Next generation EU o «Bienvenido Mr. Marshall»

«Berlanga, que tenia molta mala llet, va fer una pel·lícula on un camperol de la Manxa somiava en un tractor que li queia del cel en paracaigudes»

Des de les institucions de promoció econòmica de tota classe i de tota mena es contempla la xifra màgica de 140.000 milions d'euros com una espècie de *Pla Marshall*, el pla d'ajut econòmic ideat i finançat pels Estats Units per una Europa devastada per la guerra. I de fet, per la quantitat implicada, prou que s'hi assembla. La similitud s'acaba aquí. Aquí ja no distingirem entre ajut a fons perdut i préstec. Berlanga, que tenia molta mala llet, va fer una pel·lícula on un camperol de la Manxa somiava en un tractor que li queia del cel en paracaigudes. Cadascú te fantasies basades en el que està fent, que si plans d'ajut a les pimes per digitalitzar, que si plans operatius d'economia circular, fins i tot segur que algú té somnis de tornar a rebentar voreres per tornar-les a refer, com a l'infame *Plan-E* de l'anterior crisi. Al final, la comitiva de la pel·lícula passa de llarg del poble castellà protagonista del film.

Dues constants en els articles d'opinió econòmica dels creadors d'opinió econòmica (un respecte, que no son tertulians!), és que calen projectes transformadors i tractors. Millor 140 projectes de mil milions que 140.000 projectes d'un milió. I una recança àmpliament definida: tindrem capacitat de gestió suficient per gastar bé aquesta ingent quantitat sense col·lapsar les estructures administratives i fer bestieses? També una afirmació compartida: tal com evoluciona geopolíticament el món d'avui, aquest és el darrer tren.

Avui, finals d'octubre en plena segona onada de tot, les institucions de promoció econòmica "de baix", més que demanar tractors com el camperol manxec de la pel·lícula, crec que s'han d'assegurar que els macroprojectes que es presentin tinguin rellevància i facin arribar els beneficis cap al teixit econòmic de base, el que manté més o menys bé l'estat del benestar que ens queda.

Mariana Mazzucato parla de projectes guiats per missions, i exemples de missions són "automatització del 80% dels processos industrials manufacturadors i alimentats amb energia neta per al 2040". O també "incrementar en cinc anys la vida independent de les persones de més edat", o "que el 70% dels vehicles privats i el 100% dels de transport públic siguin elèctrics o híbrids el 2040". Crec que la cosa, si es fa bé, hauria d'anar cap aquests exemples i molts més. En tots els exemples mencionats, que són finançament molt grans, es pot fer que realment siguin tractors tant pel teixit econòmic de base com pel teixit de serveis a les persones públic o privat existent.

Pel que fa a la capacitat de gestió de les nostres administracions, aquí la recança està prou recolzada en els fets. Només cal veure el que fa el SEPE enmig d'una emergència social, enmig la crisi de la nostra vida. No és una bona senyal per a la confiança. Per experiència personal, quan veig un manual d'operacions administratives (que no de l'assumpte del que va el programa) amb 35 annexos (ai de tu si no tens la darrera versió!) i un seguit de bases de dades isolades a complimentar, em poso de mala llet. El món vist i dissenyat des del més obtús i recargolat dret processal contenciós administratiu. Que no puguin dir que no ens n'hem assegurat, que no hi hagi cap esclatxa per on pugui entrar una hipotètica i també recargolada reclamació. Per cert, el *Plan de recuperación, transformación y resiliencia* presentat per la Moncloa a principis de mes conté tot l'argot existent del món de la promoció econòmica però no especifica missions. Quan ens parla de polítiques palanca i fa referència a infraestructures i ecosistemes resilients ho il·lustra amb una ciutat plena de gratacels i arbres que evidentment no pots localitzar a cap lloc de la península Ibèrica, potser és un missatge amagat. El *leit motiv* del document és "España puede". Això sí, al final hi ha un repartiment percentual del que ens caigui entre les anomenades polítiques palanca.

Quan s'expressa un cert vertigen geopolític és perquè, per exemple, parla de la Intel·ligència Artificial, que és una tecnologia habilitadora de moltes coses i de tot plegat, de la que grans empreses en treuen prou el suc, com Repsol ho fa amb les capacitats de perforació o amb la previsió de vendes en les seves estacions. Les empreses que fabriquen la Intel·ligència Artificial són Google, Apple, Facebook, Amazon, Microsoft, IBM, Baidu, Alibaba i Tencent. Americanes o xineses. D'aquí la sensació de vertigen.

Que tot plegat no ens deixi un món com el de *Plácido*, aquest sí que tenia mala llet de veritat, no podria assegurar que fos únicament pels aires de Manresa.